

Az időjós-lány

RACHEL LYNN SOLOMON

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Rachel Lynn Solomon: *Weather Girl*
First published by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

Fordította
Medgyesy-Tőreky Flóra

Szerkesztette
Gaál-Nyeste Katalin

Borítóterv
Vi-An Nguyen

ISBN 978-963-544-927-9

Minden jog fenntartva

© Rachel Lynn Solomon 2022

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Medgyesy-Tőreky Flóra 2024

*Every time it rains
You're here in my head
Like the sun coming out
I just know that something good is gonna happen*

– *Cloudbusting*, Kate Bush*

* Angol énekesnő.

Mindenkinek, aki fényt keres a sötétben:
minden jó dolgot megérdemelsz.

Kedves Olvasó!

Az időjós lány ötlete jó pár évig motoszkált a fejemben, mielőtt elkezdtem volna megírni, és az ihlet első villámcsapása óta romantikus komédiának készült, amely nem szűkölködik időjárással kapcsolatos szóviccekben. A kidolgozási folyamat közben pedig már egy depressziós főhőssel rendelkező romantikus komédiává is vált.

Úgy hangzik, mintha ez a két dolog nem férne össze. Egy romkom kikapcsolódást jelentő és szórakoztató műfaj, gyakran tele bolondozással. Mégis azt szeretem benne a legjobban, hogy miközben a kategória fejlődését tapasztaljuk, képes egyensúlyt teremteni a vad, elszabadult cselekmény és a realizmus között, amit korábban kerültem a történetmesélésben. Egy ideje már írok az enyémhez hasonló háttérrel rendelkező zsidó karakterekről, de ritkább, hogy a mentális egészséget oly módon vizsgáljam, ami közel áll a saját tapasztalataimhoz.

Az időjós lányban Ari depressziója többnyire jól kezelhető, és közel egy évtizedbe telt, mire eljutott erre a pontra. Vannak a családjával és a párkapcsolati múltjával kapcsolatos bonyodalmak is, amelyeket megpróbál kibogozni a történet során. Igyekeztem gondosan és érzékenyen megírni a depresszióját, annak tudatában, hogy erre a betegségre nincs varázslatos gyógymód. Ezzel együtt Ari tapasztalata

nem azonos bárki más tapasztalatával, és minden mentális egészséggel kapcsolatos életút másképp néz ki. Nagyon kevés út – beleértve az enyémet is – nyílegyenes.

Mindennél jobban szerettem volna, ha ez a könyv bemutatja, hogyan boldogul a szerelemmel egy neurodiverz hősnő – aki történetesen gyógyszert szed, és terápiára jár. Betekintést akartam engedni az életének zűrés, nehéz részeibe is azokkal a pillanatokkal együtt, amelyek kizökkentik az egyensúlyából. És olyan hőst akartam mellé, aki a sötét napjain is szereti őt, nem pedig azok ellenére – mert számomra ez a legromantikusabb dolog a világon.

Sok-sok szeretettel:

Rachel

A KIADÓ MEGJEGYZÉSE:

Ha ez a téma felkavar, kérlek, légy kíméletes magaddal az olvasás során! A következő lehetőségek a nap 24 órájában rendelkezésre állnak.

Magyar Lelki Elsősegély Szolgálatok Szövetsége:

116-123 vagy 06 80 810-600

E-mail: sos116123@gmail.com (válasz 72 órán belül)

1

ELŐREJELZÉS:

Felhős időre van kilátás, némi nyilvános leégéssel

Van valami különösen szép a borongós napokban. Tintába mártott felhők közül lóg az eső lába. Lehűl a levegő. Varázslatos, ahogy a világ néhány pillanatra megtorpan közvetlenül a felhőszakadás előtt, én pedig képtelen vagyok betelni ezzel a mámorító várakozással – azzal az érzéssel, hogy valami rendkívüli fog történni.

Néha arra gondolok, hogy jó lenne ezekben a pillanatokban élni örökké.

– Mi volt ez? – kérdezi a bátyám a vezetőléről. Lehetséges, hogy elégedetten sóhajtottam fel. – Már megint elérékenyültél az esőtől?

– Nem. Az nem vall rám – vágom rá, miközben az ablakon keresztül bámulom, amint a kora reggeli égbolt átadja magát a szemerkélő esőnek.

Mert nem csak arról van szó, hogy elérzékenyülök az esőtől. Hanem arról is, amit a Csendes-óceán felől érkező hidegfront nyomon követésének izgalma jelent. Térdig érő csizma és kötött pulóver, és egyszerűen az a tény, hogy ezek a legjobb ruhadarabok. Nem én hozom a szabályokat.

Sokak számára az időjárás üres csevegés, az a dolog, amely akkor kerül szóba, amikor kifogysz a társalgási témákból egy buliban, vagy amikor az első randin egy olyan sráccal vagy, aki a szülei pincéjében lakik, és úgy véli, hogy ti ketten nagyon boldogok lehetnétek együtt odalent. *Hihetetlen, milyen időnk van!* Öröm vagy bosszúság forrása, de ritkán bármi más a kettő között.

Számomra az időjárás sosem volt üres fecsegés. Még ha újabb hat hónap borongós időnek nézünk is elébe, mindig hiányérzetem van, amikor beköszönt a nyár.

– Szerencséd, hogy annyira szeretlek. – Alex végigsimít az alvástól kócos vörös haján. Egészen hasonló a hajunk, csak az övé vörösesbarna, az enyém pedig rikító vörös. – Épp csak túljutottunk Orion sötétségtől való félelmén, most pedig Cassie kel ötkor, ha szerencsénk van, és fél ötkor, ha nincs. Senki sem alszik az Abrams-Delgado házban.

– Megmondtam, hogy egy kis meteorológuspalánta. – Imádom a bátyám öt éves ikreit, és nem csak azért, mert csillagképekről nevezték el őket. – Ne mondd el nekik, hogy saját magunknak kell megcsinálnunk a frizurát és a sminket! Tönkreteszi az illúziót.

– Muszáj minden reggel megnézni téged ovi előtt. Dinó alakú palacsinta és Ari nagynéni a tévében.

– Isten akarata szerint.

– Biztos nem figyeltem aznap a héber iskolában. – Alex elfojt egy ásítást, miközben a Green Lake-nél araszolunk. A keleti városrészben lakik, és Dél-Seattle-ben dolgozik, úgyhogy a fákkal szegélyezett Ravenna-negyedben vett fel, és kitesz majd a munkahelyemen, ha végeztünk.

Az órája mindig siet hat perccel, mert Alex szereti az extra motivációt reggelente. Most 6:08-at mutat – ami nekem máskor késő, de ma Torrance egyik utolsó pillanatos programváltoztatásának köszönhetően csak délután kerülök adásba. Lehet, hogy a végén húsz órán át leszek ébren, de a testem már hozzászokott, hogy összezavarom a belső óráját. Többnyire.

Bár, ha elképzelem az én picike, tökéletes unokahúgomat, amint átszellemülten nézi az időjárás-jelentést, az megmengetti a szívem.

Réges-régen én is pontosan ugyanezt csináltam.

– Nyugi! Remek lesz – mondja Alex, míg én a vízhatlan kabátom cipzárjával babrálok, meg a bolyhos pulcsimba beakadó nyakláncsal. Csak azért rángattam bele, mert nem akartam egyedül menni, de nálam mindig is lehetővékony volt a határ az izgatottság és a szorongás között.

Még ha a megnyilvánulásaim nem is lennének ennyire nyilvánvalóak, ő csukott szemmel is képes lenne érzékelni az érzelmeimet. A maga harminc évével Alex három évvel idősebb nálam, de régen mindenki azt hitte, hogy ikrek vagyunk, mert kicsi korunkban elválaszthatatlanok voltunk. Ez tizenévesen baráti rivalizálássá alakult, főleg, hogy rendszeresen ugyanazokba a fiúkba zúgtunk bele. A legemléltésreméltebb egy Kellen nevű atlétikasztár Adonisz, akinek – habár minden egyes versenyén ott voltunk szur-

kolni neki – fogalma sem volt a létezésünkről. Ez az állami bajnokság napján vált világossá, amikor én virággal, Alex pedig lufikkal jelent meg, Kellen pedig ránk pislogott a gyönyörű tengerkéek szemével, és azt kérdezte: „Hé, mi ugyanabba a suliba járunk, ugye?”

Kelletlenül hagytam, hogy az ablaktörlők suhogása csalóka nyugalomba ringasson. Észak felé tartunk az Aurorán, elhaladunk a Pacific Science Center, a csatornatisztítók és egy fickó reklámtáblái mellett, aki akár személyi sérülésekkel foglalkozó ügyvéd vagy profi pankrátor is lehetne, mogorva fintorából ítélve. Egy sor autókereskedés mellett, aztán...

– Uramisten, itt van! Állj meg! Állj meg!

– Nem kiabálhatsz rám így, amikor vezetek – szól rám Alex, miközben a fékre tapos, én pedig nekivágodom a Prius ajtajának. – Jézusom, azt hittem, elütöttem valamit.

– Igen, az egómat. Szétzúztad.

Befordul egy éjjel-nappali fánkozó parkolójába, és elfoglal egy olyan helyet, ahonnan zavartalan kilátás nyílik a legelső óriásplakátomra.

ÉBREDJEN A KSEA 6-TAL 5-KOR! MINDEN 7KÖZ NAP SZÁMÍT6 RÁNK, hirdeti agresszívan vas-tag betűkkel. És ott van a mi Colgate-mosolyú, természetesnek és egyáltalán nem kényelmetlenül pózolónak tűnő hétköznapi reggeli stábunk: *Chris Torres, hírek. Russell Barringer, sport. Meg Nishimura, közlekedés. Ari Abrams, időjárás.*

És egy összetéveszthetetlen szürkés-fehér csík húzódik végig a mosolygó arcomon, kitakarva a bal szememet és az

orrom felét, és egy gyönyörű, madárszaros gödröcskében végződik.

Csak az én arcomon.

Chris, Russell és Meg tovább vigyorognak. Még hogy **SZÁMÍT6 RÁNK**, na persze!

– Hát, ettől aztán nem száll a fejembe a dicsőség – állapítom meg néhány pillanatnyi döbrent csend után. – Legalább a hajam jól néz ki?

– Nevethetek?

Egy vihogásnak is beillő hang hagyja el a számat.

– Kérlek. Valakinek muszáj.

A bátyámból kitör a röhögés, én pedig nem tudom, megsértődjek-e, vagy csatlakozzam hozzá. Végül megadom magam.

– Akkor is megcsináljuk a fotózkodást – jelenti ki Alex, amikor újra levegőhöz jut. – Ez az első *óriásplakátod*. Ez kibaszott nagy dolog. – Vállon vereget. – Az első a sok közül.

– Hacsak nem ez fog kísértetni a karrierem hátralévő részében. – Kiszállok én is a kocsiból, Hunter csizmám egy pocsolóba toccsan, amelyről kiderül, hogy mélyebb, mint amilyennek látszik.

– Mondd: „KSEA 6 Northwest News: ahol tényleg magasról tojunk rá” – javasolja viccesen, miközben a reklámtábla alá helyezkedem, és grimaszolok a kamerának. – „KSEA 6: amit akkor nézel, ha kiborul a bili.”

– Mit szólnál ahhoz, hogy: „Rendkívüli híreink: Alex Abrams-Delgado egy szar arc?” – mondom a legjobb tévés hangomon, miközben középső ujjamat mutatom neki.

– Köszí ezt a mait – mondom, miután elfoglaltunk egy asztalt a fánkozóban. Elsimítom a homlokomból a nedves frufrumat, remélve, hogy találok hajszárítót a KSEA öltözőjében. – Eljöttem volna Garrisonnal vagy valakivel a csatornától, de...

Alex belekortyol a kávéjába, és grimaszol.

– Értem én. Én vagyok a kedvenc embered ezen a világon.

– Az vagy – felelem. – De Cassie szorosan a nyomodban van. Ne vedd félvállról ezt a megtiszteltetést!

– Sosem tenném. – Egy komposztálható csomagolású édesítőszert önt a poharába. – Egyébként hogy vagy? A... mindennel?

Az említett *minden* előtt a bátyámmal körülbelül havonta találkoztunk. Most heti egyszer terpeszkedem a kanapéján, miközben a férje, aki szakács, egyenesen a számba repíti a finomabbnál finomabb falatokat.

– Vannak jó napok és rosszak. Még nem tudom, a mai melyik, vagy hogy ez szó szerint egy jel az univerzumtól a dolgok, khm, alakulásáról – intek a kinti hirdetőtábla felé, aztán beleharapok egy csokoládés gyűrűs fánkba. – Ugye nem fogod azt mondani, hogy ideje újra randiznom?

Ez a szakítás legrosszabb mellékhatása. Hadd lélegezzek fel egy kicsit, mielőtt elköteleződnék valaki más iránt, aki a végén úgyis csak csalódást fog okozni!

Megdörzsölöm az ujjamon az eljegyzési gyűrű helyét. Azt hittem, a lenyomata tovább tart majd néhány napnál, és nem tudtam, mit fogok majd érezni, amikor a bőrömön már nem lesz bizonyítéka a kapcsolatunknak. Őszintén szólva sosem gondoltam, hogy ennyire fogok ragaszkodni

egy gyűrűhöz – egészen addig, amíg Garrison vissza nem kérte. Mentségére szolgáljon, hogy családi örökség volt. Az én mentésemre az szolgáljon, hogy ő egy igazi szemétláda.

Tényleg egy igazi szemétláda, de mégsem bírom megállni, hogy ne gondoljak rá folyton az öt héttel ezelőtti szakításunk óta, amikor is kiköltöztem a tágas, Queen Anne-i albérletünkéből egy garzonlakásba, ami épp elég nagy nekem és az érzéseimnek. A barátaink is azt sugallták, hogy választaniuk kell, ezért mostanra az egyetlen bizalmasom a bátyám és egy koraérett óvodás. Legalább már ki tudom mondani hangosan Garrison nevét anélkül, hogy legszívesebben összegömbölyödnék egy olyan fészekszerű párnába, amit az Instagram folyton nekem reklámoz. Azt hiszem, kutyáknak szánják, de remélhetőleg nem én vagyok az egyetlen, aki kétségbeesetten szeretne egyet. Az algoritmus biztos tudja, hogy szükségem van rá.

– Dehogysis. Addig nem, amíg nem állsz készen. – Alex még egy csomag édesítőszerért nyúl. – Legalább azt nem kellett lefoglalóznod. Ez mégiscsak egy reménysugár, nem igaz?

Bizonytalanul hümmögök. Az esküvőszervezés egy újabb izgatottság-szorongás gombóc volt számomra, bár legtöbbször a szorongás kerekedett felül. Valahányszor beszélni kezdtünk róla, lefagytam a határozatlanságtól. Tavasz vagy őszi? Zenekar vagy DJ? A vendégek száma? Ez még most is elég ahhoz, hogy viszketni kezdjek a kötött pulóverem alatt.

De amit Alex mondott, az szöveget üt a fejembe. Mert a reménysugár – az az én világom. Valahányszor azt érzem, hogy a negativitás feltörni készül bennem, elhessegetem

a gyakorlott tévés mosolyommal. Átugrom azt a zavaros pocsolót. Felkészítem magam, mielőtt megkockáztatom, hogy mélyebbre süppedek a sötétségben.

– Gyakrabban kéne fánkozunk – állapítom meg, holott ez egy teljességgel átlagos fánk.

Alex biztosan látja, hogy nem szívesen ásom elő a múltat, ezért mesélni kezd arról, hogy Orion milyen elszánt-sággal akarja, hogy kiessen az első foga.

– Megpróbálkozott a jó öreg, kilincses-madzagos trüffel – mondja Alex. – Csakhogy a kilincsről teljesen megfeledkezett, így aztán a szobájában találtam rá, a szájából lógó madzaggal, amint türelmesen várta, hogy kilazuljon valamelyik foga.

– Miért nem küldtél rögtön képeket? – kérem számon, mire ő gyorsan orvosolja a dolgot.

Miután mindketten rátérünk a második fánkunkra, a telefonomon felvillan egy értesítés, és amikor rákoppintok, egy e-mailt találok Russell Barringertől (sport).

Ha e-mailt küld nekem, az csak egy dolgot jelenthet.

IDŐJÓSLÁNY!

SETH MA ÚJABB CETLIKET RAKOTT KI. TORRANCE
TALÁLT EGYET A ZABTEJÉN, AMITŐL ISZONYÚ
ZABOS LETT. CSAK SZÓLNI AKARTAM, LEHET,
HOGY EGY HURRIKÁNBA SÉTÁLSZ BELE.

– Indulnom kéne – mondom Alexnek. – Vagyis indulnunk kellene, hogy elvihess engem.

– Már megint a főnököddel van valami?

Igyekszem visszafogni a sóhajomat, hogy ne hangozzék olyan elkeseredettnek, mint amilyennek érzem magam.

– Mikor nincs?

Éppen felállnánk, amikor egy harmincas fickó csuromvizes esernyővel a kezében megáll az asztalunk előtt, és egyenesen rám bámul.

– Ismerlek – mondja felém hadonászva, miközben az esővíz a linóleumra csöpög.

– Ó, a hírekből? – kérdezem. Megesik néha, hogy idegenek felismernek, de a világerő sem tudnak rájönni, honnan. Általában csalódtok, hogy nem a főnököm vagyok, és őszintén szólva én is az lennék.

Megrázza a fejét.

– Nem Mandy barátnője vagy?

– Nem.

– Hatos csatorna. Ő jelenti az időjárást – mutat a bátyám az ablakon át a hirdetőtábla felé.

– Nem igazán nézek tévét – feleli a pasas egy vállrándítás kíséretében. – Bocs! Biztos összetévesztettelek valakivel.

Alex rázkódik a néma nevetéstől. Megbököm a könyökömmel, miközben elindulunk, hogy a szemetet a megfelelő kukákba szelektáljuk.

– Annyira örülök, hogy a szenvedésemet viccesnek találod.

– Csak nehogy a fejedbe szálljon a dicsőség. – Mielőtt távoznánk, Alex még beáll a sorba pár tucat fánkért a negyedik osztályának. – Büntudat-fánkok – magyarázza. – Ezen a héten vannak az állami tesztek.

– Csoda, hogy megússzák az iskolát kisebb lelki sérülésekkel.

Félmosolyt villant rám, de a szeme komoly marad.

– Ugye írsz majd, ha a héten rossz passzban leszel, vagy valami? – kérdezi fojtott hangon.

Olyan könnyű vele poénkodni, hogy néha elfelejtem, hogy ennél többre is alkalmas.

– Úgy lesz. – Rápillantok a telefonomra. – Ha húsz percen belül bejuttatsz az öltözőbe, akkor jövő hétvégén nutellás rugelachot* készítek hanukára.

– Rajta vagyok – feleli, miközben a slusszkulcsáért nyúl, én pedig a fánkokkal teli dobozokkal egyensúlyozom. – Tényleg jól fog jönni neked az a pluszidő.

– Hé, én most nagyon törekeny vagyok!

Az állával még egyszer kifelé bök.

– Jól van, jól van. Pont olyan jól nézel ki, mint a plakátod.

* Töltött, félhold formájú sült édesség, amely lengyelországi zsidó közösségekből származik.